

A  ı k k a r a

Hayâli, kayalı, hakka dayalı dergi

↻ Tahirî ↻ Tacettin Şimşek ↻ Erdoğan Öner (Vakâri) ↻ M. Nihat Malkoç
↻ Halit Yıldırım ↻ Âşık Feymânî ↻ Ali Kemal Yiğit ↻ Celil Çinkır (Delibal)
↻ Hikmet Kızıl ↻ Nuri Kahraman ↻ Mustafa İmir ↻ Mehmet Pektaş
↻ Sabahattin Karadaş ↻ Osman Tekerci ↻ Mehmet Osmanoğlu ↻ Ercan Sağlam
↻ Salman Kapanoğlu ↻ Hasan Basri Meses ↻ Hacı Musa Tuncer (Azâbî)

57. Sayı Kasım 2022

❖ Tahirî

Esnaf Destanı

Bilmem bu şehirde ne kâr eylesem
Yitirdim aklımı başım dererken
Dedim başım alıp firar eylesem
Bir kimse rast geldi çıkıp giderken

Sözün tuttum hele dinledim anı
Varıp bir köşede ettim mekânı
Çiftçi oldum aldım ele sabanı
Öküzlerim öldü düğen sürerken.

Ekmekç(i) oldum tuttu muhtesib beni
Ateşlere yaktı bu can u teni
Eksiğim tutuldu yedim sekseni
Aman unuttum ben tövbe ederken

Çörekç(i) oldum ciğer döndü büryana
Paçac(ı) oldum bir kelb düştü kazana
Gemic(i) oldum çıktım Bahr-i Ummân'a
İpleri kaçırdım yelken açarken

Manav oldum ben de geçtim dükkâna
Gelmez oldu elma ile kestane
Bekrî oldum yerim oldu meyhane
Geldi ağa bastı bade içerken

Bakkal oldum, oldu mekânım kapan
Benden yüz çevirdi cümle bezirgân
Bala, yağa düştü bir iki sıçan
Fiçilerin ağzın açıp kaparken

Boyac(ı) oldum edemedim boyayı
Terzi oldum kesemedim çuhayı
Hallaç oldum çekemedim o yayı
Kolumu çıkardım tokmak sallarken

Dellâl oldum hayli alış eyledim
Kehle Bazarı'nda savaş eyledim
Berber oldum bir kel tıraş eyledim
Başını kopardım sakal tararken

Hamamc(ı) oldum hele hâsıl-ı kelâm
Bir sabah başıma yıkıldı hamam
Bir topal kâfirdi külhancı cudam
Kendi kendin yakmış ateş yakarken

Natır oldum açamadım kurnayı
Avcı oldum vuramadım turnayı
Mehter oldum çalamadım zurnayı
Derisin çatlattım davul çalarken

Saka oldum vardım çeşmeye hele
Başım gözüm yardı bir Gürcü köle
Şair oldum aldım sazımı ele
Tellerini kırdım çöğür çalarken

Canbaz oldum edemedim taltayı
Balıkç(ı) oldum balık yuttu oltayı
Kasab oldum ele aldım baltayı
Başım yardım bir gerdanı kırarken

Tabak oldum serdim bir iki meşin
Köpekler akçasın vermişmiş peşin
Yiyip bitirmişler kurusun yaşın
Üstlerine vardım ağzın yalarken

Bilmem ne kâr etsem hayrette kaldım
Anunçün deryâ-yı efkâra daldım
Varup bir diyârda bağçevan oldum
Şehri suya verdim bostan sularken

Acep şu âlemde ne kâr edeyim
Ahvalim demeğe ne âr edeyim
Dedim sarraflıkta karar edeyim
Bir cingâne kaptı akça sayarken

Gezerken Tahirî ben de piyade
Hasrette kalmışım dar-ı fenada
İbadet eyledim bab-ı Hüda'da
Cümle maksuduma erdim ararken.

A ç ı k k a r a

Hayâlî Kayalı Hakka Dayalı Dergi

Yapımcı ❖ Tayyib Atmaca Yönetmen ❖ Mehmet Pektaş

Set Amiri ❖ Halit Yıldırım Afiş ❖ Tayyib Atmaca

Muhabbet Adresi: Onikişubat Belediyesi Kültür Müdürlüğü Kahramanmaraş

0535 391 92 50 Dükkân www.acikkara.com e-mektup: acikkaradergi@gmail.com

57. Sayı Kasım 2022 ISSN-0106417 (edergi)

⇨ Tacettin Şimşek

Şapka da Şapka

**Kar peşinde karın karın tokluğuna çalışıyorsa senin karın ne olacak peki?*

**Bütün bulmacaları halleden, halden domates alıp haline şükreden padişahı halettiler.*

**Hala hala dediğim Zuhal hala hala hala olduğunun farkında değil.*

**Adettendir deyip bir adet atın adeta yürüyüşünü adeta hayranlıkla izlediler.*

**Aşıkla aşık oynayan aşık "Benim aşığım senin aşığına döver." dedi.*

**Alem elinde alemle yürürken biz de sonsuz alemi seyre daldık.*

Bu altı cümle şapkasız çıktı karşınıza; hoşgörünüze sığınarak. Şapkasız çıkınca da ne dediği anlaşılmaz oldu hâliyle.

Biliyorsunuz, bir şehir dedikodusunun soru hâli vardır: Türk Dil Kurumu şapkayı kaldırmadı mı?

Cevap verelim: Hayır, kaldırmadı. Son kırk yılına şahidim. Şapkanın kaldırıldığını ne gördüm ne de duydum. İnanmayın bu dedikodulara. İhtiyaç duydukça kullanın bu sevimli işareti.

Şapkaymış. Bir kere o şapka değil uzatma/in-celtme işareti, akıllım. Ayrıca şapkayı kaldırmak Türk Dil Kurumunun görevi mi? O görev Türkiye Büyük Millet Meclisine düşer. Kaldırmış mı peki? Hayır, tabii ki. Şapka Kanunu hâlâ (hala değil hâlâ) yürürlükte ve hâlâ (hala değil hâlâ) aramızda yaşıyor. Yani şu anda şapka takmayan herkes suçlu. Ben hariç. Benim kanunlara acayip saygım vardır. Neme lazım, biri kalkıp şapka kanununa muhalefetten hapis cezasına falan çarptırır beni.

Bereket versin, şapka takmayanlara 6 aydan 1 yıla kadar hapis cezası uygulaması birkaç yıl önce kaldırıldı. Ceza kaldırıldı ama kanun kapı gibi duruyor orada. İptal edilemeyecek kanunlar arasındaki seçkin yerini koruyor.

Peki, ben şapkanın neresindeyim ya da şapka benim neyim olur? Tereğindeyim ya da bacanağım olur gibi saçma espriler istemeyin benden. Hele şapkadan tavşan çıkarmamı hiç beklemeyin.

Bana şapka delisi diyebilirsiniz. Tam 44 tane şapkam var. Melon şapka mı dersiniz, fötr şapka mı, hasır şapka mı, flat şapka mı, spor şapka mı,

bere mi, kovboy şapkası mı, köylü kasketi mi, hepsi var. İnanmazsınız, koleksiyonumda Rus işi ushanka bile mevcut. Her birinden üçer beşer...

Paltomun, pardösümün, montumun, ceketimin, gömleğimin, kravatımın, tişörtümün, ayakkabımın hatta çorabımın rengine göre şapka takarım, hem de her gün. Şapkayı seviyor muyum? Soru mu bu şimdi?

Bir Öztürk Serengil vardı rahmetli. Bir "Şepkemin eltindeyim." deyişi vardı, yürek dayanmaz. Aynı adlı filmlerini seyrettik uzun yıllar.

Size bir sır vereyim mi? Ben kel kafamı şapkayla kamufle ediyorum aslında. Saç ektirmeye cesaret edemiyorum. Ayrıca kıla tüye harcanacak param da yok. (Can dostum Yakup burada olsa kuracağı cümle belli: "Siye yazdığı geliy." Ama memlekette bizim gibiler için şöyle derler: "Kel başına bahmay, bi de şimşir darah aray.")

Rahmetli Attila İlhan'a özenirdim. Şair, yazar, düşünür... Şapkanın en çok yakıştığı adam. Sonra bir de halkçı Ecevit vardı. Köylü kasketini başına geçirdi mi kolejli Bülent'in içinden halk adamı Bülent çıkardı.

Demirel su katılmamış bir köylüydü. Onun da bir fötr şapka merakı vardı. Halkı fötr şapkayla selamlamak en büyük zevkiydi. Her yıl yüz elli şapka satın alırdı Vitali'den. Bütçede şapka için ayrı bir ödenek ayrılırdı.

"Bir GAP'ı gaptırmam, bir de şapkamı." derdi.

Biz ona "lengeri fötr şapka" derdik. Hatta "fötr" diyemezdik de "foter" derdik.

Ne günler gördük. Bu millet, miting meydanlarında bir emanetçi parti genel başkanının kürsüden gösterdiği şapkayı çılgınca alkışlamıştır. Şimdilerde "Cekete, terliğe oy veririz." falan deniyor ya, eskiden de böyleydik.

Lisede integrali, Demirel'in 5 numara şapkasının alanını hesaplamak için öğrendik. Yaşıyorsa selamet, öldüyse rahmet, matematik hocamız bize integrali bu amaçla öğretti. Demek ki matematik hayatın içinde bir şeydi.

Özal'ı unutmayalım. O da sıcak yaz günlerinde güneşin ultraviyole ışınlarından korunmak için spor şapka takardı.

Hey gidi fani dünya! Bak, kendileri gitti şapka-

ları kaldı yadigâr. Her biri bir müzede sergileniyor şimdi. Sahi, ben ölünce şapkalarım ne olacak?

Bir ara MFÖ'nün Mazhar'ıyla "Şapkasız çıkmam, abi!" modası başladı.

Ha, bir de 70'li yıllarda kenarı tüylü Almancı fötr şapkaları vardı ki onun için romanlar yazılır. O bir hikâyenin sınırlarını aşar.

Ah bu şapka! Kimleri multimilyoner etmedi, kimlerin başına çorap örmedi?

20. yüzyıl biraz da şapka yüzyılıdır bence.

25 Kasım 1925 tarihli Şapka Kanunundan (daha doğrusu, Şapka İktisası Hakkında Kanundan) söz ediyorum, efendiler!

Üç maddelik Kanun'un birinci maddesi aynen şöyledir:

Türkiye Büyük Millet Meclisi azaları ile idare-i umumiye ve hususiye ve mahalliyeye ve bilumum müessesata mensup memurîn ve müstahdemîn Türk milletinin iktisâ etmiş olduğu şapkayı giymek mecburiyetindedir. Türkiye halkının da umumi serpuşu şapka olup buna münafi bir itiyadın devamını hükümet meneder.

Tarih 18 Nisan 1926.

"Köye Kaymakam Bey gelecek." dediler.

Aldı mı bizi bir telaş? Şapka kanununun sıkı uygulandığı yıllar. Şapkan yoksa kellenle vedalaş! Öyle böyle değil. Kimsede şapka yok. Var diyelim, şapkayı alacak para nerede?

Muhtar Abdi topladı bizi köy meydanına.

"Arkadaşlar, durum böyleyken böyle," dedi. "Derhâl bir çare bulmamız lazım. Bulamazsak yandığımızın resmidir."

Her kafadan bir ses çıktı: "Ormana saklanalım." diyenler de oldu, "Salgın hastalıktan yataklara düşelim." diyenler de.

Derken köyün akıldanesi Fırfır Ali çözümü şıp diye buluverdi.

"Takkelerimiz ne güne duruyor, arkadaşlar?" dedi.

Hep bir ağızdan,

"Nasıl yani?" dedik. "Kaymakam Bey gelince cemaatle namaz mı kılacağız? Bunun şapka inkılabıyla ne alakası var?"

Anlattı Fırfır Ali. Hepimizin aklına yattı. Bütün köy koro hâlinde "Bu Fırfır'ın göbek adı Hızır mı yoksa?" diye sordu ve herkes Fırfır'a bir can borçlandı.

O gece hanımlarla el ele verdik ve bir destan yazdık. Önce kartonları daire biçiminde kestik.

Sonra kantonların ortasına başımızın büyüklüğünde birer çember açtık. Hanımlar hünerli elleriyle kartonların ortasındaki çemberlere takkeleri bir güzel diktiler. Oldu mu size yerli ve millî bir melon şapka? Biz de beğendik, Kaymakam Bey de. Ateşli bir nutuk çekti bize; huşu içinde dinledik.

"İşte benim köylüm," dedi Kaymakam Bey. "İşte muasır medeniyet seviyesi! Sizlerle iftihar ediyorum, kıymetli yurttaşlarım! Sizi örnek köy ilan ediyorum. Şapka inkılabına sadakatiniz her türlü takdirin fevkindedir. Vaziyeti üst makamlara bildireceğim. Mükâfatlandırılmanızı isteyeceğim. Sağ olun, var olun, berhudar olun, sağlıcakla kalın!"

Alkışlamaktan avuçlarımız kabardı. Sonunda bir de mükâfat vardı.

Devlet sözü bu, boru değil.

İsterseniz bize "Çok safsınız." deyin. O günden bugüne neredeyse yüz yıl geçti. Üç nesil göçtü. Kırk kaymakam geldi gitti. Bizim köyde dördüncü nesil hâlâ şapka inkılabına sadakatin mükâfatını bekliyor, iyi mi?

Laf aramızda, Fırfır Ali'ye olan can borcumuzu da ödeyemedik.

AVM'de evdeş, alışverişini tamamlasın diye beklerken bir mağaza vitrininde görülen şapkanın ilhamıyla cep telefonunun notlar sayfasına yazılan hikâye ancak bu kadar olur.

❖ Erdoğan Öner (Vakâri)

Var

Olura olmaza maydanoz olur
Kendini akıllı, uyanık bilir
Can çıkar, huy çıkmaz, öylece kalır
Tembellikten sinek avlayanlar var

Güzel görünmeye yüzünü yırtar
Kaşınan yerini çalıya sürter
Tanınmam diyerek yüzünü örter
Sonunda maskesi kavlayanlar var

Sen aramasan da o seni bulur
Bir de gardaşım der, canciğer olur
Yüzüne evet der, senden laf alır
Gidip başkasına govlayanlar var

Düşünürse defterini dürmeye
Hoş görünür, yüreğine girmeye
Kene gibi damar izi sürmeye
Cahili kandırıp tavlayanlar var

Ummadığın yerde karşına çıkar
Gözünü belirtir, canını sıkır
Ürkek fino gibi geriden bakar
Uzaktan uzağa havlayanlar var

Vakâri'ye bakıp dersini almaz
Hatırı, gönülü, dostluğu bilmez
Üzerim duygusu aklına gelmez
Dille yaralayıp yivleyenler var

❖ M. Nihat Malkoç

Nasıl Seyrederim?

Yağmalanırken yukarlar
Nasıl seyrederim altta?
Göremeyenler bakarlar
Nasıl seyrederim altta?

Elimle karşı dururum
Söz kurşunuyla vururum
Paspasa dönse gururum...
Nasıl seyrederim altta?

Devlet malı deniz değil
Halk âriftir, keriz değil
Aç kalanlar perhiz değil
Nasıl seyrederim altta?

Kimileri pasta yerken
Kimileri 'açım' derken
Aşağıda yangın varken
Nasıl seyrederim altta?

Kimini güldürür zamlar
Kimini öldürür zamlar
Gözümü yıldırır zamlar
Nasıl seyrederim altta?

Zengin bayrama koşarken
Yolları rahat aşarken
Garip düz yolda şaşarken
Nasıl seyrederim altta?

Kuzuyu parçalar kurtlar
Kurşundan ağırdır şartlar
Bize emanettir yurtlar
Nasıl seyrederim altta?

Fakir hayatından bıkar
Su taşar, bendini yıkar
Sesim üst perdeden çıkar
Nasıl seyrederim altta?

Birileri alırken âh...
Demem kimseye eyvallah
En büyük yardımcım Allah
Nasıl seyrederim altta?

• Halit Yıldırım

Kayıp Mühür

Efendim zamanın behrinde köydeki okula beni hademe tuttular. Görevim özellikle kışın sınıflardaki sobaları yakmak, akşam öğrenciler okuldan dağılınca sobaların külünü döküp sabaha hazırlamak, sınıfları süpürüp paspas çekmek, boşalan su küplerini doldurmak... Ha sınıf dedimse sadece iki sınıf... Öyle beş sınıf falan nerde? Talebe sayısı kırkı geçerse bir öğretmen daha veriliyor, bu da yeni bir sınıf demek. O zamanki adıyla okulun adı: 'Birleştirilmiş Sınıflı İlköğretim Okulu'

O da ne ki demeyin. Birleri, ikileri ve üçleri bir sınıfta; dörtleri ve beşleri bir sınıfta okutuyor öğretmen. Bizim zamanımızda ise hepimiz bir sınıftaydık ve hepimizi bir öğretmen okuturdu. Beşler ve dörtler birlerin fahri muallimi olurdu. Öğretmen, "İkiler Türkçe kitabının şu sayfasını okusun, üçler matematik kitabının bilmem kaçınıcı sayfasındaki problemleri çözsün. Dörtler şunu, beşler bunu..." dersler böyle geçerdi. Gerçi beni yaşı çok büyük diye üçüncü sınıftan çıkardılar o da ayrı bir mesele... Neyse lafı uzatıp konuyu dağıtmayalım. Beni bilenler bilir çok konuşmayı da boş konuşmayı da sevmem. Hele dedikodudan nefret ederim. Yalandan tiksindir, iftiradan Mevla'ya sığınırım.

Efendim okula gidip geliyorum. Sene sonunda köylü bana elli hakla buğday verecek. Tabii öğretmenler de hizmetimin karşılığı olarak çayımı, cüvaramı eksik etmiyorlar. Hatta kışın bir gücük, bir kazak, bir çit potin verdikleri gibi baharın da bir caket ile bir de köynek de hediyeye ettiler Allah razı olsun. Okulda iki öğretmen var. Birisi müdür adı da Oğuz Bey, diğeri de bir kız çocuğu onun da adı Neslihan Hanım.

Oğuz Bey kırk yaşlarında, evli barklı iki çocuklu bir adam. Altında 72 model sitecin bir Reno'su var. Kız öğretmeninen şehirden günlük gelip gidiyorlar. Komşu köyün de iki öğretmeni var. Onları da alıyorlar. Önceleri bu Oğuz Öğretmen ailesiyle köyde okulun iki göz lojmanında kalıyordu. Adamın bebekleri büyüyüp okul çağına gelince evini şehere taşıdı. Hatta anlattığına göre önceleri köyde yaşamak zorunluymuş. Lakin yeni vali buna göz yummuş ve öğretmenler bir bir şehere taşınmışlar.

Benim okula hademe durduğum ilk sene bu kız çocuğu okula tayin olup geldi. Oğuz Öğretmen ona dörtleri ve beşleri verdi. Kendi de diğer sınıf-

ları aldı. Okula yeni gelen bebelere okuma yazma öğretmek zor olduğundan, öteki öğretmen de daha acemi olduğundan böyle yaptı diye millet kayfedene gendi gendine konuşup duruyordu. Boşboğazlık işte.

Oğuz Öğretmen biraz girintili, biraz da uyanık birisiydi. Köyde arıcılığı o başlattı. Muhtar Kazım Ağa ile ortak arıları vardı. Poyraz'ın Mehemmet ile ortak nohut ekmişti. Gelecek seneye özde kuyu vurdurup suvan ve pancar ekeceklerdi. Ha bir de Kör Celal'in Hıdır ile de koyun ortaklığı vardı. Senden bende köylü ve köydeki Sülüman Ağa'dan daha ağaydı. Eli bol, hayır hasenatı da seven birisiydi. Keltepe'nin yamacındaki meraya hayvanlar için su getirip yalak yapmış, Şarлак'ın derenin üstüne ağaçtan da olsa köprü kurdurmuştu. Dağdan getirilen çamları -ki hepsi de özdü- yan yana dizip iki yakayı birleştirmişti. Karısı da dünya ahret anam bacım olsun köyün gelinlerine dikiş nakış belletmişti.

Kız öğretmen de çok efendiydi kızım olsun. Çok hamarat birisiydi. O da öğlen aralarında köyün karılarına börek çörek, konserve, reçel neyin yapmayı öğretirdi. Allah için bek de güzeldi. Hatta köydeki gençlerden birisi kızı rahatsız edecek oldu. Kız daha anlamadan durumu muhtar Kazım Ağa'ya fısıldadım. Kazım Ağa bir gün o değelden gelip onu takip etmiş. Bunu okulun önlerinde ütüzlenirken enselemiş. Buna bir dayak çaldı ki sormayın. Yaba gibi elleriyle vurdukça göbeli yazıya yapıştırıyor, sonra da tekmeliyordu. Neyse konu komşu geldi oğlanı elinden aldı, bir eşeğin üstüne yayma gibi atıp evine götürdüler. Oğlanın babası Cümük dayı durumu öğrenince övendereyi çekip bir de o dalmasın mı göbele? Köylü oğlanı babasının elinden aldı emme Cümük: "Şart olsun bu ırz düşmanını eve koymam." diye şart edince yine Muhtar Kazım Ağa aldı evine götürdü. Göbel bir haftada gendine ancak geldi. Sonra da köyü terk etti. Köyümüz böyle sütsüzlere asla fırsat vermezdi.

Efendim okulların açılmasına az bir zaman kalmıştı. Oğuz Öğretmen pazartesi ve çarşamba günleri olmak üzere köye haftada iki gün gelip okulda iki saat duruyor sonra da geri şehere dönüyordu.

Günlerden salıydı, bir kırmızı Reno gelip okulun önüne durdu. İçinden iki tane genç adam indi

ve okulun bahçesine girdiler. Ben de kayfede pişti oynuyordum. Kayfeci Haşim bana:

“İrfani emmi okula iki adam geldi, bir bak hele.” dedi.

Ben de kalkıp yanlarına gittim. Hoşbeşten sonra onların köye yeni atanan öğretmen olduğunu öğrendim. Birisinin adı Fatih Yılmaz, diğersinin adı Murat Candan’dı. Fatih öğretmen yeni evliymiş emme Murat Öğretmen bekârmış. Şeytan hemen koltuğumu dürtükledi, içimden “Bu Murat Öğretmen ile Neslihan Öğretmen’i baş göz ederiz.” dedim. Desene kaylası seni mi aldı be İrfani, sana ne, kör şeytana bir defol de.

Neyse uzatmayalım, Fatih Öğretmen bana:

“İrfani abi, okul müdürünün burada olması lazım. Zira bizim bugün göreve başladığımızı dair bir yazı yazması gerekiyor. Biz de onu Milli Eğitime götüracağız. Müdür burada mı?” diye sordu.

Ulan şimdi burada desem adam yok, değil desem adamı ele vereceğiz.

“Siz müfettiş neyi değilsiniz değil mi?” diye sordum.

Fatih Öğretmen benim bunu niye sorduğumu anladı. Sonradan öğrendiğime göre o daha önce vekil öğretmenlik yapmış, hatta müdür yetkiliymiş. İdari işleri bilirmiş.

“İrfani abi biz müfettiş değiliz. Müdür yoksa bile bu yazıyı bizim yazıp götürmemiz gerekiyor. En azından okulun müdür odasını bize aç ki yazımızı yazalım.” deyince ikna oldum.

Eski lojmanı müdür odası yapmıştık. Müdür odası da Neslihan Öğretmen’in sınıfıydı.

Kapıların anahtarı sürekli üzerimdeydi. Bera-ber lojmana doğru yürüdük. Kapıyı açtım ama bir de ne görelim? Bizim okula girmişler, dosyaların içindeki evrakları yerlere saçmışlar, neredeyse tüm camları kırmışlar. O kadar mahcup oldum ki anlamam. Öğretmenler de şaşırıldılar.

Fatih Öğretmen kapının girişindeki bir zarfı yerden aldı.

“Aha bizim atama emrimizi buldum. Demek ki postacı kapının altından içeri atmış.” dedi. Sonra da bana dönüp “İrfani abi, öğretmen hiç gelmiyor mu okula? Bize müdür köydedir demişlerdi.” diye sordu.

“Vallaha Öğretmen Efendi daha dün sabah geldi emme okula hiç girmede. Oturduk kayfede çay içtik. Sonra o aralarına bakmaya gitti. Döndüğünde zaten öğleni geçiyordu. Bu saatten sonra gelen

giden olmaz dedi ve gitti. Demek ki okula girse o da görecekti bu durumu. İnan olsun bu bebeler okula ne zaman girmişler vallahi benim de habirim yok.” diyebilirdim.

Murat Öğretmen:

“Bu köyün çocukları hep böyle yaramazsa yandık.” diye hayıflandı.

Ben de gülerek:

“Yok Öğretmen Efendi, aralarında bir iki haylaz var ama genelde efendi çocuklardır. Oğuz Öğretmen gelince onları bulur ve cezalarını keser, siz mütasir olmayın.” dedim.

Neyse uzun etmeyelim, içeri girdik. Fatih Öğretmen masaya oturdu. Göreve başlama yazılarını yazıp evrak defterine işledi. Sonra da “Haydi eyvallah, pazartesi okul açılınca görüşürüz.” deyip gittiler.

O hafta Oğuz Öğretmen köye gelmedi.

Pazartesi günü bizim acer öğretmenler sabah 9’da okulun önüne arabalarını eğlediler. On dakika sonra da Oğuz ve Neslihan öğretmenler geldiler.

Ben hemen Oğuz Öğretmen’e yeni öğretmenleri tanıştırdım ve geçen haftaki olayı anlattım.

Oğuz Öğretmen yeni arkadaşlarına hoş geldin dedikten sonra:

“Neslihan Öğretmen size sınıfları gezdirsin ben de şu idare odasına gidip duruma bir bakayım.” dedi ve ikimiz lojmana doğru yürüdük. Oğuz Öğretmen durumu tüm vahametiyle gördü. Bana:

“Bayrak töreninden sonra buraları toplayıver. Bugün öğlen çayını Neslihan Hoca’nın sınıfında içeriz. Sana zahmet bizim ortakçılara söyle, bize yiyecek bir şeyler hazırlasınlar. Yeni öğretmenlere karşı ayıp olmasın.” dedi.

Dışarı çıktığımızda çocuklar tören için hazırlanmış bizi bekliyorlardı. İstiklal Marşı ve andımız okunduktan sonra Oğuz Öğretmen kısa bir konuşma yaptı.

“Şimdi çocuklar lojmana girenler bir adım öne çıksın bakalım.” dedi.

O sırada Murat Öğretmen tam arkamda diki-liyordu.

“Hiç suçlu kendiliğinden öne çıkar mı, bununki de işgüzarlık!” diye homurdandı.

Ben de ona dönüp kulağına fısıldadım.

“Az bekle bak nasıl çıkaracak hepsini tek tek.”

Murat Öğretmen bana inanmadı ama az sonra Oğuz Öğretmen eline bir kitap aldı.

“Ben şimdi bu kitaptaki sihirli sözcükleri oku-

yacağım. Ben okurken camları kırıp da gizleyen öğrencilerin burunları tıpkı Pinokyo gibi uzayacak.” dedi ve bize bir göz işareti çaktı.

Baktım bizim öğretmenler birbirine bakıp omuz silkiyorlar. Öne eğilip fısıldadım.

“Elini burnuna götüreni enseleyin demek istiyor. Gözünüzü dört açın.” dedim.

Öğretmenler de meseleyi anlamıştı.

Oğuz Hoca yüksek sesle:

“Abum, şabum, parabum. Uzasın yalancı burunum!” dedi.

Bir de baktık bizim her zamanki haylazlar tayfasının eli burunlarında. Hepimiz panikleyen çocukları tespit etmiştik.

Oğuz Öğretmen:

“Ahmet, Ruhi, Birol, Bekir ve Celal, gelin bakalım yanıma.” diye bağırdı.

Bu isimler suphanallah boncuğu gibi Oğuz Öğretmen’in karşısına dikildiler. Oğuz Öğretmen bunlara tekrar sordu:

“Camları hanginiz kırdı, mührü hanginiz aldı? Burnunuz iyice uzamadan söyleyin bakalım!”

Bir de baktım bizim yeni öğretmenlerin gözleri yuvasından çıkacak gibi şaşkın şaşkın birbirlerine bakıyorlar. O sırada bizim çocuklar bülbül gibi şakımaya başladılar.

“Örtmenim Celal üç tabak cam kırdı. Ahmet karete yapıp ayağıyla dört tabak kırdı. Birol dosyaları yazılara saçtı, Ruhi de mührü aldı.”

Oğuz Öğretmen Ruhi’nin kulağında tuttu ve hafifçe çekerek:

“Ruhi mührü niye aldın, nereye koydun? Bu mührü gelecek Ruhi. Git, bul nereye koydunsa.” dedi sonra da diğerlerine: “Şimdi gidip babalarınızı çağırın ve camları taktırsınlar. Sizinle de işimiz bitmedi daha. Şimdilik doğru evlerinize!” dedi.

Aradan on beş dakika geçmişti ki çocukların velileri okula geldiler ve çocukları adına özür dilediler. Allah’tan içlerinden birisi marangoz ustasıydı da camların ölçüsünü aldı ve öğleye doğru camları getirip taktı. Lakin mührü yoktu. Ruhi mührü çaya attım demişti ama aradık taradık bulamadık.

Ertesi hafta başı Oğuz Öğretmen okula biraz geç geldi. Tabii o gelmeyince Neslihan öğretmen de gelememişti. Yeni öğretmenler çocukları sınıflara alıp derse başladılar. Neyse bir saat sonra Oğuz ve Neslihan Öğretmen geldiler. Meğer mührü yüzünden Milli Eğitimde ifade vermişler. Bir

de Oğuz Öğretmen’in tayini çıkmış, şehirde bir okula gidecekti.

Öğle arası çay içerken Oğuz Öğretmen yeni öğretmenlere:

“Arkadaşlar ben gideceğim için içinizden birisinin müdür olması gerekiyor. Hanginiz istiyorsa ben ona vekâleti bırakacağım.” dedi.

Fatih Öğretmen:

“Bizim daha asaletimiz bile tasdik olmadı. Neden Neslihan Öğretmen dururken biz müdür oluyoruz? Onun müdür olması gerekmez mi?” diye itiraz etti.

Bu defa Neslihan Öğretmen:

“Arkadaşlar burası köy yeri, burada erkek öğretmen varken bir bayan olarak ben müdürlük yapmam. Hem benim de tayinim çıkacak. Ben liseye branş öğretmeni olarak atanacağım. On beş gün sonra ben de yokum. Siz aranızda anlaşın ve biriniz müdür olsun.” dedi.

Bu defa Fatih Öğretmen atik davrandı.

“O zaman Murat müdür olsun, ben olmam.” dedi.

Ben onun bu çıkışına şaşırılmışım ancak bu defa Murat Öğretmen:

“Ben niye müdür oluyormuşum, Fatih Öğretmen olsun.” demez mi?

Neslihan Öğretmen’le ben gülüşmeye başladık. Ancak Oğuz Öğretmen çok ciddiye.

“Anlaşıldı bu işi ben çözeceğim. Bak Murat Bey, bu adam daha önce vekil öğretmen olarak çalışmış ve müdürlük de yapmış. O yüzden hem tecrübeli hem de kurnaz. Zira köy okulunda müdürlük demek hamallık demektir. Yükü senin üstüne atıp kurtulacak aklınca. Şimdi bizde bir laf var, çabalayanı çifte koşarlar diye. Ha bir de kalmış kağnyı koca öküz çeker derler. Fatih Bey senden yaşça büyük ve üstelik de evli. Köylük yerde evli olmanın ayrıcalığı vardır. Bekârı pek içlerine almak istemezler. O yüzden okul müdürlüğünü Fatih Bey’e bırakıyorum ve itiraz da istemiyorum.” dedi. Bu mesele de hallolmuştu.

Aradan bir hafta geçmişti ki Oğuz Öğretmen okuldan ayrıldı. Ancak o okuldan ayrılır ayrılmaz müfettişler okula damladı. Mührü meselesini soruşturuyorlardı. Çocukların tek tek ifadesi alınıyordu. Müfettişler bir iki hafta köyü yol ettiler.

O sırada Neslihan Öğretmen de tayin olup gitti. Okul iki yeni öğretmene kaldı. Köylü kayfede okul iki acemiye kaldı diye homurdanadursun ikisi de

çocukları çok güzel okutuyorlardı. Hele matematikten öyle sorular soruyordu ki Fatih Öğretmen benim bile merakımı celbettirdiğinden her matematik dersinde sınıfın köşesine oturup dersi dinliyor, öğretmenin sorduğu problemleri çözmeye çalışıyordum. Hatta bu problemler köyde milletin diline düşmüştü. Kayfede oturup bu problemleri çözmek için kafa kafaya veren veliler bile vardı. Bu işgüzar veliler bir gün okula gelip öğretmene:

“Öğretmen Bey bizim çözemediğimiz bu problemleri çocuklar nasıl çözecek? Sen bu çocuklara biraz fazla yüklenmiyor musun?” diye çıkıştılar.

Fatih Öğretmen gülerek:

“İyi de ben o problemleri çocuklara soruyorum, size değil ki. Eğer siz çözemiyorsanız ve bu dersi öğrenmek istiyorsanız size de ders vereyim. Çocuklar bu problemleri öyle bir çözüyorlar ki aklınız durur. Ben vermesem zorla istiyorlar. Yapamayana da burada izah ediyoruz. Sadece hiç yapmayana kızıyoruz. Yapmaya çalışacak, yanlış da olsa uğraşacak. Ama yapamadım diye kalem oynatmadan gelmeyecek.” dedi.

O sırada çocuklar da:

“Biz problemleri isteriz.” diye bağırsınca veliler çekip gittiler.

Murat Öğretmen de o yıl yeni konulan İngilizce derslerini veriyordu. Arada onun derslerine girip bir iki kelime bellemeye çalışıyordum. Lakin dilim pek dönmüyordu.

Öğretmenler çok iyiydi de bir kusurları vardı: Çok halim selimdiler. Hatta bu durum Muhtar Kazım Ağa'nın da dikkatini çekmiş olacak ki bir gün okula gelip öğretmenlere:

“Bakın öğretmenler çok iyisiniz, çok ıslahsınız lakin burası köy yeri bu çocuklar azıcık sizden çekinmeli. Yoksa bunlar sizi parmağında oynatırlar. Özellikle birkaç çocuk var, bunlarla aileleri de pek ilgilenmediği için hırsızlığa meylediyorlar. Geçen dul bir kadının evine girmişler ve pancar kartını yırtmışlar. Kadının iki gözü iki çeşme. Edemedim gidip pancar dairesinden yeniden kart çıkarttım. Oğuz Öğretmen tatlı sertti. Siz pamuk gibisiniz. Bak bir gün pişman olursunuz. Azıcık disiplin şart.” dedi ve gitti.

Adam evliya mıydı neydi dediği gibi çok geçmedi bir gün okula geldik ki gece yine müdür odasına girilmiş ve tüm dosyalar yerlere saçılmış, öğretmenlerin küçük radyosunun da yerinde yeller esiyor.

Fatih Öğretmen, Murat Öğretmen'e:

“Yahu arkadaş, muhtarın dediği gibi bunlar bizi dağa kaldıracak herhalde. Şu hale bak. Yine evraklar yerlere saçılmış, radyo yok. Biraz sert olalım bence.” dedi.

Ben araya girdim.

“Müdür, müdür asıl senin sert olman lazım. Sen idaresin. İdarenin yüzü azıcık soğuk olur. Askerlik yapmadın mı?” dedim.

Murat da beni tasdik etti.

“Adam doğru söylüyor hocam, Elbette benim de kendime dikkat etmem lazım. Ama sen birazcık sert dur ki biraz idarenin ağırlığı olsun.” dedi.

Fatih Öğretmen hiçbir şey diyemedi. Bayrak töreninde o da Oğuz öğretmen gibi aynı ekibi yanına çağırdı. Bunları azarlayınca başladılar bülbül gibi şakımaya. Sonra radyo geldi. Fatih Öğretmen, müdür odasına girenlerden birisini Okul Malları Koruma Kolu başkanı diğerini ona yardımcı yaptı. Birisini sınıf başkanlığına, diğerini de başka bir göreve getirdi. Sorumluluk altına giren öğrenciler bir daha böyle bir şey yapmadılar. Ne evlere girildi, ne okulun camı kırıldı.

Sahi mühür diyorduk nereye geldik. Okula darphaneden yeni bir mühür geldi. Bir daha mühürün başına bir şey gelmedi. Zira Okul Malları Koruma Kolu başkanı olan Ruhi okulun üzerinden kuş uçurtmuyordu.

Yıllar geçti Ruhi büyüdü, askere gitti geldi. Köyde Çiftçi Malları Koruma Başkanı oldu. O başkan olana kadar ziyancılıktan mustariptik. Adamlar bağı bahçeyi güdüyordu. Ruhi başkan olunca kimse bağı bahçeye mal davar sokamadı. Önceleri birilerinin canı kesilen cezalardan yansa da sonra onlar da bu düzene boyun eğdi. Ruhi daha sonra muhtar seçildi. Köye çok çalıştı. Muhtarlığı bırakmak istese de köylü onu zorla birkaç dönem üst üste muhtar seçti.

Hayta Ruhi köyün en güvenilir, en iş bilir adamı olmuştu Fatih Öğretmen sayesinde. Şimdiki velilerin ve öğretmenlerin hâline bakınca bu hatıralar gelir aklıma. Şimdi kimse kimseye öte git diyemiyor. Çocuklar kral, veliler kraldan çok kralcı, öğretmenler de köle gibi... Sonumuz nereye gidiyor ben anlamıyorum. Anlayan varsa beri gelsin.

•• Âşık Feymânî-Ali Kemal Yiğit

Atışma

Bu atışmalar karşılıklı olarak irticalen değil de özellikle Âşık Feymânî ve Ali Kemal Yiğit'in birbirlerine not bırakarak yaptıkları atışmalardır. Ali Kemal Yiğit ömrünün son yıllarını Kadirli ilçesinde berberlik yaparak geçirmiştir. Akşam mesaisi bittiğinde yolunun üzerinde bulunan Âşık Feymânî'nin evine uğramakta ve Âşık Feymânî'nin kızı Sultan Hanım ona bir yorgunluk çayı ya da kahvesi hazırlarken o da eline geçirdiği herhangi bir kâğıda Âşık Feymânî'ye ulaştırılmak üzere şiir yazar bırakmıştır. Daha sonra da Âşık Feymânî bu şiire cevap vermiş ya da Âşık Feymânî'nin bıraktığı şiire Ali Kemal Yiğit anında cevap yazar Sultan Hanım'a teslim edermiş. Bu nedenle bu şiirde de olduğu gibi atışma dörtlüklerinin sayısı birbirini tutmayabilmektedir.

Ali Kemal Yiğit'in notu:

“Sevgili dostlarım, belki de sizler, Feymânî kardeşimin sözlerine bir yorum yapmak için kafanızı takabilirsiniz ama ben kısaca ifade edeyim. Yani Kemal sen hastasın, Azrail peşinden varıyor, sen adresi mutlaka yanlış veriyorsun demek istiyor. Hepsi bu kadar. Zaten o beni sevmese bunları yazmaz. Ben de esprisini anlamasam cevap yazmam. Bakalım cevap neymiş, okuyalım.”

Âşık Feymânî:

Adresi yanlış mı veriyon Kemal?
Azrail hep devre yere geliyor
Gıybet değil, sen de görüyon Kemal
Gizlisi yok, epeşkere geliyor

Ali Kemal Yiğit:

Feymânî üstadım sen seni yaşa
Dünya dolup taşıyorsa sana ne
Sinyele gerek yok fareden başa
Kedi koltuk kaşıyorsa sana ne?

Âşık Feymânî:

Hilesini buldum ben bu oyunun
Hakkından kurt gelir şirret koyunun
Hiçbir iyi işi olmaz mı bunun?
Her geldiği yere şerre geliyor

Ali Kemal Yiğit:

Ben kimseye minnet etmem yalvarıp
Kuyruğu döşünde olmalı garip
Eceli yetmişse camiye varıp
İt duvara işiyorsa sana ne?

Âşık Feymânî:

Bartıl mı verdin ki hemen aldandı,
Herhal seni multimilyoner sandı
Göller yaylasına iyi dadandı
Sanırsın kazancı, kâra geliyor

Ali Kemal Yiğit:

Hani sen adrese giderdin önden
Hem bugün hesabın çok farklı dünden
Gitsin ömürdense o benimkinden
Gün gedikten aşiyorsa sana ne?

Âşık Feymânî:

Vardığı hastaya su içirmedi
Öyle kısırdı ki kuş uçurmadı
Ali Kocatürk'ü hiç kaçırmadı
Sağıra, sakata, köre geliyor

Ali Kemal Yiğit:

Bu kadara ömür gelmez ya akla
Dua ettim ölme bin sene bekle
Kardeş seninkini güneşe ekle
Yıldız benim, düşüyorsa sana ne?

Âşık Feymânî:

Listeledi âşıkları saf etti
Talan etti, gıran girdi, maf etti
Fındıklı'yı zor gücele af etti
Defterleri düre düre geliyor

Ali Kemal Yiğit:

Devenin eğrisi başlar boyundan
Emiyorsa kuzu kaçmaz koyundan
Onlar gaddar, zındık vermez payından
Gunduz mezar deşiyorsa sana ne?

Âşık Feymânî:

Hiç bakmadı hutbesine, vazına
Şiirine, bozlağına, sazına
Acımadı Karalı'nın kızına
Unutsa da sora sora geliyor

Ali Kemal Yiğit:

Feymânî çok şükür bağıyım Hakk'a
Son elbisem cepsiz, takmadım yaka
Sakın ha gücenme, sözlerim şaka
Ali Kemal yaşıyorsa sana ne?

Âşık Feymânî:

O işini hiç bırakmaz yarına
El uzattı nice şahın varına
Şükür ki pas geçmiş senin toruna
Herhalde iz süre süre geliyor

Ali Kemal Yiğit:

Hasan Fındık ile Hasan Özdilek
Postacı İbrahim, Vebali Şelek
Bir hışmınan hem de yelme yepelek
Üzengiye vura vura geliyor

Âşık Feymânî:

Feymânî hayatın yol yokuşunda
Hile olmaz, tetiği düz kurşunda
Ya bende, ya sende, ya şonda, şunda
Birinden birine sıra geliyor

⇨ Celil Çınkır (Delibal)**Pasaklı Herif**

Yalancı dünyaya geldi geleli
Kir içinde yaşar pasaklı herif
Adamdaki ense kirden yeleli
Yunsa fenalaşır pasaklı herif

Onun bu hasleti atadan gelir
Kokusu yüz metre öteden gelir
Belki de sünnetten hatadan gelir
Donuyla paylaşır pasaklı herif

Sıfatına baksan iyi adam da
Kirinin yüzünden şişlenir damda
Yıkansa paklanmaz yedi hamamda
Kirden esmerleşir pasaklı herif

Temizlikte Bektaşî'nin torunu
Dolduramaz kimse onun yerini
Badi görse ensedeki kirini
Çok fena yılışır, pasaklı herif

Aciz kalır kantar, tartıya vursa
İmam bile kaçır namaza dursa
Aydos ormanını uzaktan görse
Kesin ayılaşır pasaklı herif

Kırk yıl yıkanmasa canını sıkılmaz
Bir kerecik olsun mis gibi kokmaz
Yüz metre karenin dışına çıkmaz
Evde hantallaşır pasaklı herif

Temizliğin önemini hissetmez
Yerde ağnanmadan yatağa yatmaz
Paklamaya kalksan bir ömür yetmez
Delibal'ı aşar pasaklı herif

• Hikmet Kızıl

Bir Teselli Ver Muhittin Abi

“Muhittin abi demli bir çay ver be abim?”

“Hayırdır, sen hep oralet için adamsın, incir ağacının altına mı işedin, sendeki bu radikal değişim hayır mı şer mi İsmayıl?”

“Ah be abi, çok dertliyim çok, ziftin peki gibi çay ver, beni çarpsın, bırak tavşan kanını, zaten çay ile ilgili bir teşbihte tavşan gibi nahif, nazenin bir sevimli hayvancağızın kanını kullanmak kimin fikriydi acaba?”

Pekmez karası bir çay ver de ciğerime sirayet ederek beni kendimden alıp çok uzaklara aparsın.

Yani demem o ki Muhittin abi; “Uzak nedir?”

Kendinin bile ücretinde yaşayan benim için gidecek yer ne kadar uzak olabilir?”

Yani yine en nefsi hayallerimin uçsuz bucaksız dört şeritli yollarında mataramda tuzlu su...

İşte bu yüzden Muhittin abi: “Kimin ülkesinden geçsem şakaklarımda dövmeler beni ele verecek cesur ve onurlu diyecekler halbuki suskun ve kederliyim”

“Al şu çayı da entel dantel kafa ütölemeyi bırak, dökül bakayım, ne oldu İsmayıl?”

“Hani ben Süreya’yı isteyecektim ya, kızın annesi evlenmemiz için çeklist hazırlamış!”

Tanzimat Fermanı kadar uzun ve bir o kadar acıklı, kederli... Kadın üşenmemiş kalem kalem yazmış. Kalem bunun için mi yaratıldı Muhittin abi?

Listeyi bir açtım, miyop gözlerim kör olaydı da yakını göremeyeydi...

O nasıl bir cinnet eskizi, o nasıl bir panik atak starteri, o nasıl inme sebebi...

“2 metre altın zincir” diye yazmış ilk maddede. Islak el yazısı ve imzalı!

Yahu, sırf bu ilk madde için müzakereden kalkılır!

Sen ne yaptın be Süreya? Annen bu sürrealist, post modernist listeyi hazırlarken sen portakallı ördeğe Frédéric Chopin mi dinletiyordun? Porçöze klorak katıp diş fırçasıyla derz mi temizliyordun?

Behey zalım ve onun insafsız kızı...

Ciğerim çift lavaşa sarılacak cartlak kebabından hallice...

Kor alevler var yüreğimin mağmasında.

Ciğerimin fay hattında zelzeleler kopuyor...

2.5 metre zincir ile hangi kale kapısını düşmana

kapatacaksınız behey zalımlar?

Traktör mü çekeceğiz zincirle, çekme halatı, takoz da lazım mı?

Bırakıp 2.5 metre altın zinciri, sanayide demir olarak bile görmedim!

Ayrıca zincir diye bir süs eşyası mı olur?

Hani biz özgürlüğüne düşkün bir millettik?

Zincirlerimizi bukağılarımızı kırıp yeniden özgürlük nâraları atmamız gerekmiyor mu?

Ah be Süreya ve ah be onun zalım anası müstakbel muhtemel kaynanam olacak ömür törpüsü...

Şimdi ben zift karası çayları fondipleyip yanına kitap koyarak fotoğraf mı çekeyim?

Çay ver Muhittin abi, damarlarımda asil Rize çayı dolansın.

Bozulmuş ve fena halde örselenmiş psikoljime demlik demlik çay boca et.

Dahili ve harici bütün vücudumu çay işgal etsin. Bir de Müslüm kaseti koy oradan...

“Feleğin cilvesine

Hayatın sillesine,

Dertlerin cümlesine

İtirazım var...”

“Cehennem dertleri var cennetimde,

Ben yaşarken ruhum öldü içimde.”

Çay ver Muhittin abi, bir teselli ver.

2.5 metre zincirle bağla beni çay ocağına..

❖ Nuri Kahraman

Medet-name

Devlet-i Âliyye'yi parçaladılar;
Yekpâreyken, pâre pâre misâli
Şimdi oynuyorlar bakiyyelerle
Âdetâ kediyle fâre misâli...

Ele geçirince yuları batı
Teknikle berâber daha da katı
Zehir etti insanlığa hayâtı
Kırıştırıp attı, kenâre misâli...

Her biri kaçacak delik arıyor
Kendi yurdunda biçâre misâli
Devleti gidenin devleti olmaz;
Kalır ortada, mekkâre misâli...

Boydan boya Kafkasya'yla Balkanlar
Ortadoğu oluk oluk al kanlar
Yer mermiyi, az dikine kalkanlar;
Bombalar yağar nakkâre misâli...

Afrika'dan Pâkistan'a; Hindistan
Her yanımız açık; yel, forâ fistan
Onlar da parçalı; Turan, Türkistan
Eller, kollar bağı; âvâre misâli...

Ümmet coğrafyası kan revan yâni;
Bahtı katran, rengi kâre misâli...
Ruhlar da belenmiş is karasına
Dolaşır çarpık, maskâre misâli...

Nerede bir hatâ yaptık acabâ?
Kendine sor, düşün; çâre misâli!
Târih aynasına hele bir bak da;
İpucu devşir, emâre misâli...

Gaflet midir, yoksa ihânet falan;
Kendi hançerinle yâre misâli.
Elin ateşini ışık sanıp da
Gidip yuvarlanmak nâre misâli...

Nûrânî insanlar değil ki mecbur
Gönülden dilerse felâhı olur
Dua edelim de inşâllâh bulur;
Küser de cümle ağyâre misâli...

Gel gör; medet yine sana düşüyor
Bedenler buz kesmiş, ruhlar üşüyor
Yalnız senin mâzin ümit taşıyor
Yüksel yeniden, minâre misâli...

❖ Mustafa İmir

İsimsiz Alıntı Müzmini

Boş kafasını sarar tahrik edici yazı
Kışkırtıcı havayla akli yere çakılır
Okudukça boşalır ham öfkesi çiğ gazı
Salınan her oltaya sazan gibi takılır

Yazılanın doğrusu değmez kafa yormaya
Muhakeme zaten yok araştırıp sormaya
Sosyal medya yeterli kanaate varmaya
Paylaşan ahmakların sayısına bakılır

O kadar çarpıcıdır ne kadar tahrik varsa
Yeter ki hitap etsin vicdansız kaba hırsa
Başkasının aklıyla hiç yoktan toplar parsa
Avare akıllarla zıvanadan çıkılır

Kışkırtıcılar için elverişli azmaya
İlgisi eğilimi müsaittir tozmaya
Muhakemesi yetmez doğru dürüst yazmaya
Sloganla yoğrulup her kalıba tıklır

Sağduyu yetisi kıt fikren eğip bükersin
Diplomalı cahildir güdüleyip çekersin
İnadını kırmaya adeta kök sökürsün
Sel varsa akli sıra sele göre akılır

Akıl, mantık arama; başkasından emanet
Mutlaka bir önderden bekler akıl, keramet
Ölçü ya kahramanlık, ya sözde bir ihanet
Kör kanaat uğruna dünya bile yakılır

Sosyal medyada takip, karşılıklı tantana
Öz çekime beğeni yeter de artar ona
Ne fikriyat, derinlik, ne estetik ne mana
Düşünce yazısını okumaktan sıkılır

Gündelik siyasetin delisidir sıradan
Zar zor ayırabilir ancak akı karadan
Ben de burdayım diye ses verse de aradan
Konu derinleşince us duvarı yıkılır

Paylaştığı yazılar kimliksizden alıntı
Birkaç sözcük özdeyiş ondan bundan çalıntı
Fotoğraflardan başka bulamazsın kalıntı
Afrası tafrasıyla oturdukça kaykılır

◆ Mehmet Pektaş

Sakar Şakir Geri Döndü

Sakar Şakir'in sakarlığı yüzünden çıkan yangın epeyce bir hasara yol açmıştı. Yangında Şakir'in bakkal dükkânıyla birlikte apartmanı da kül oldu. O da ister istemez Kayseri'ye dönmek zorunda kaldı.

Şakir'in gidişiyle rahat bir nefes alan Arap ve kahvesinin müdavimleri, yangın haberini gazetedenden okumuş, henüz haberin şaşkınlığını üzerlerinden atmadan Şakir'i karşılarında görünce şaşkınlıkları bir kat daha artmıştı. O sırada Arap, piknik tüpünün vanasını tamir etmeye çalışıyordu.

Şakir içeri adımını atmadan az evvel:

"Kimse ateş yakmasın çocuklar. Tüp, gaz kaçırıyor, tamir edeceğim. Yoksa hepimiz duman oluruz." diye içeridekileri uyarıyordu. Bu uyarıyı duymayan Şakir:

"Merhaba arkadaşlar, selamünaleyküm ben geldim." diyerek ağzında sigara ile kahveden içeri girdi. Şakir'in ağzındaki sigarayı gören Arap panikle:

"Sen ha! Sakın sigara içme." dedi.

Şakir'se gayet rahat:

"Yoo gelişimin şerefine bir sigara yakalım değil mi?" deyip çakmağı çıkar çakmaz içeride patlama yaşandı. Neyse ki içeridekiler patlamayı küçük sızımlarla atlattılar.

Arap patlamanın etkisiyle rengi bir kat daha kararmış halde Şakir'in yakasına yapıştı:

"Öde hasarı." dedi.

Şakir, Arap'ın yanaklarını okşadı:

"Valla Arap, benim tüm servetim kül oldu. Yaz deftere hesaplarız. Hadi anam, hadi canım." deyip bir de ondan makas aldı.

Arap, Şakir'in boğazını iyice sıkarak:

"Ben de bu parayı senden almazsam bana da Arap demesinler!" dedi. Bunun üzerine masraflar ödeninceye kadar Şakir'in kahvede garsonluk yapmasına karar verdiler. Şakir, ilk günden otuz yedi bardak kırıp dört kişiyi de yakınca Arap, onu garsonluktan ocaklığa geçirdi. Ocaklıkta da aynı gün üç demlik devirdi. Garson İbo hastanelik oldu. Arap bu defa ona yerleri paspaslamasını söyledi. Şakir, yere bolca Arap sabunu döküp paspasa başladı. Yerleri keyifle paspaslarken bir de türkü tutturdu:

"Bir mumdur iki mumdur üç mumdur
Dört mumdur on dört mumdur
Bana bir bade doldur
Bu ne güzel düğündür ha ninnah
Ha ninnah ha ninnah"

Şakir, paspası ileri geri sürerken tam arkasında dikilen sırtı dönük adama paspasın sapıyla vurdu. Adam aldığı darbe ile okey masasına kapandı, masanın bacakları da kırılınca kendini yerde buldu. Öfkeyle yerinden kalkıp Şakir'e saldıracığı sırada bu defa paspasın sapı bacak arasına çarptı. Adam, acıyla kıvrılırken Şakir, ona doğru dönmeye kalktı; bu defa da paspasın sapı kahvenin camekânına çarptığı gibi camı tuzla buz etti.

En sonunda Arap:

"Ulan Sakar, bu gidişle dükkânı toz edeceksin! Ben alacağımdan vazgeçtim, defol!" diyerek onu dükkândan kovdu.

Şakir, üzerindeki önlüğü çıkarıp Arap'ın yüzüne fırlattı:

"Sen kovmadın, ben istifa ettim." deyip kapı yerine pencereye yöneldi. Giderayak kahvenin bir camını daha indirdi.

Öfkeden kuduran Arap, eline geçirdiği isteka ile Şakir'in peşine düşecekken ayakları yerden kesildiği gibi kendini yerde buldu. Yüzükoyun kayarak Şakir'in ayaklarının dibine geldi. Birkaç defa toparlanmaya kalksa da her defasında kayıp tekrar düştü. Şakir, arkasını dönüp gidecekken postacı ile çarpışıp onu da Arap'ın üstüne düşürdü. Adamlar yerde kıvrılıyor, Şakir, o meşhur yüz ifadesiyle gülüyordu:

"Allah Allah! Allah Allah!"

Postacı kendine gelince:

"Şakir, sana bir posta var." diyerek çantasından çıkardığı zarfı ona uzattı. Şakir, heyecanla zarfı açtı. İçinde yazanları okumaya çalıştı:

"Gülü gul..." Okuryazarlığı olmadığından mektubu okuyamayınca Arap'ın yanına çömeldi:

"Ah canım benim! Kim düşürdü seni." deyip onu yanaklarından öptü.

"Şunu bir okusana. Hadi canım benim." dedi. Sınır küpüne dönen Arap, Şakir'in elindeki zarfı yırtarcasına alıp okumaya başladı.

Mektup sigorta şirketinden geliyordu. Hacı,

uyanıklık yapıp Şakir'in mallarını sigortalatmıştı. Sigorta şirketi de hasar karşılığı olan meblağı Şakir'in hesabına yatırmıştı.

Şakir, haberi alınca hemen İstanbul'un yolunu tuttu. Yola çıkmadan önce Gardırop Fuat'ı arayıp İstanbul'a geleceğini haber verdi. Şakir'in türlü sakarlıklarına rağmen otobüs tek parça olarak otogara gelmiş, yolcular derin bir oh çekmişti. Otobüsün kapısı açılır açılmaz Şakir'i yaka paça dışarı attılar.

Şakir, otobüsün önünde kendisine bekleyen Gardırop Fuat'ın üstüne düştü. Şakir, altındakinin Fuat olduğunu anlayınca:

"Ah canım benim gel seni bir öpeyim." deyip arkadaşını yanaklarından öptü.

Canı biraz yanan Fuat, arkadaşına kavuşmuş olmaktan memnundu. İki birliktedir bir çorbacıya oturdular.

Fuat:

"İstanbul'da ne yapmayı düşünüyorsun Sakar? İş aramaya falan geldiysen hiç boşuna uğraşma. Millet işçi çıkarıyor. Hem iş bulsan bile İstanbul'da yaşayamazsın. Burası eskisi gibi değil. Kiralar 8-10 bin lira. Zamlar almış başını gidiyor. Her şey ateş pahası. Ben de seni arayıp sizin oralarda iş var mı diye soracaktım? Tası tarağı toplayıp buraları terk etmeyi düşünüyorum." dedi.

Şakir, çorbasını hüpürdetirken:

"Fuatçıgım, biliyorsun benim kafam ticarete müthiş çalışır." dedi.

Fuat, hafifçe gülümseyip:

"Bilmez miyim, veresiye defterini kilo ile satmandan belli." dedi.

Şakir:

"Aynı mahalleye bir market açayım diyorum. Biliyorsun Hacı Amca tımarhaneyi boyladı. Bana bir yardımcı lazım. Seni de ortak yapacağım. Ne dersin?" dedi.

Fuat:

"İyi güzel de parayı nereden bulacağız?" diye sordu.

Şakir:

"Orasını merak etme Fuatçıgım. Sigortadan para geldi. Yeniden zengin oldum." dedi.

Fuat, bu habere çok sevinmişti:

"Yaşa be Şakir! Sevda yengeni de kasaya oturturuz. Oldu bu iş." dedi.

İki arkadaş doğruca mahallenin yolunu tuttular. İstedikleri gibi bir dükkân bulmuşlardı. Hemen kolları sıvayıp hazırlıklara başladılar.

Sakar Şakir'in mahalleye dönüşünü ilk gören Marmara Kazım oldu. Marmara Kazım bir duvar dibinde demlenirken Sakar Şakir'le Fuat'ı kol kola görünce gözlerine inanamadı. Ayağa kalkıp sallana sallana yanlarına gitti:

"Fuat abi, benim dikizler mi bozuk yoksa yanındaki Sakar Şakir mi?" dedi.

Sakar Şakir:

"Kazımcıgım senin dikizler sağlam. Mahalleye geri döndüm. Arkadaşlara söyle gelişimin şerefine akşam güzel bir kafaları çekelim. Gel seni bir öpeyim." dedi, Marmara Kazım'ın yanaklarından öptü.

Marmara Kazım, elinde şişesiyle sallana sallana kahveye geldi:

"Heyt beni dinleyin ulan, duydunuz mu bizim Sakar Şakir dönmüş?" dedi.

Lüfer:

"Deme! Desene mahalle ayvayı yedi." dedi.

Marmara Kazım:

"Başımıza devlet kuşu kondu devlet! Sakar Şakir, bizim Gardıropla ortak, yeni bir market açıyor."

Lüfer ellerini ovuşturdu:

"İster misin geçen seferki gibi ilk günden her şeyi bedava etsin."

Marmara:

"Saksıyı çalıştıralım, ilk önce biz hacamat edelim dükkânı. Fiyatlar aldı başını gidiyor, epeydir şişenin kapağını açtıktan sonra koklayıp koklayıp geri kapatıyorum. Şarabın kokusuyla kafayı çekiyorum anadın mı?" dedi.

Sonunda açılış günü gelip çattı. Marmara Kazım, Lüfer, Limoncu Şükrü, Sabri Baba ve diğerleri ilk gün her şeyin bedava olacağı umuduyla bir kamyonet ayarlayıp açılıştaki yerlerini almıştı. Şakir, takım elbiseyi çekti, başında lengeri fötr şapka boynunda papyon ile hazırıldı.

"Arkadaşlar, daha dükkânı açmadan ürünlere üç defa zam geldi. Etiket değiştirmekten anam ağladı. Ben de fiyatları iki misli yaptım. Biraz da sizin ananız ağlasın. Fiyatlarımıza KDV, ÖTV, MTV dâhildir." diyerek kurdeleyi Fuat'la birlikte kesti.

Marmara Kazım, sigarayı dudağının yanına doğru kaydırıp:

"Şakir, yine ilk gün her şey bedava değil mi?" dedi.

Lüfer, şeker çuvallarından birine yapıştı:

"Şakir, şu çuvala bir el atsana anam." dedi.

Gardırop, Lüfer'i yakasından tutup dükkânın

önündeki ağacın dalına astı. Yağ tenekelerinden birini kaldırmaya çalışan Marmara Kazım'ı elinin tersiyle vurup yere yıktı:

Şakir:

“Sayın arkadaşlar, dostluk başka alışveriş başka. Para peşin kırmızı meşin. Sakla zamanı, atın ölü-mü arpadan olsun. Allah Allah karıştırdım galiba! Uysa da oldu uymasa da...” dedi.

Marmara Kazım, düştüğü yerden hırıltılı sesiy-le:

“Veresiye de mi yok yani.” diye sordu.

Sakar Şakir meşhur gülümsemesiyle:

“Evet!” demekle yetindi.

Umduklarını bulamayan Marmara Kazım, Lü-fer, Şükrü ve diğerleri soluğu kahvede aldılar.

Lüfer, şapkasını masaya attı:

“Bu inek akıllanmış.” dedi.

Marmara, şişeyi kafasına dikti:

“Ulan biz Sakar'ı hacamat edelim derken az daha o bizi hacamat edecekti. Fiyatlar piyasanın iki katı. Çalıştır saksıyı Lüfer, bu Şakir'e bir ders verelim.” dedi.

Lüfer, kafasını biraz kaşıdıktan sonra:

“Buldum.” dedi. “Sakar'ın dükkânda yalnız ol-duğu bir anı denk getirip etiketlerin yerlerini de-ğiştirelim. Bu kereste zır cahil zaten. Dümenimizi çakmaz. Dükkânda ne var ne yok iç ederiz.”

Marmara Kazım, boş şişeyi bir kez daha dikti:

“Hay aklında bin yaşa Lüfer.” dedi. Bu fikri di-ğerleri de beğenmişti.

Vakit kaybetmeden marketin karşısında pusuya yattılar. Akşama doğru Gardırop Fuat, Sevda'yı da alıp marketten çıktı. Marmara Kazım'la Limoncu Şükrü, Şakir'i lafa tutarken Lüfer, hemen raflarda-ki ürünlerin etiketlerini değiştirmeye başladı. Yağ-ların üzerine makarnaların etiketlerini, çayların üzerine çikolataların etiketlerini, içki şişelerinin üzerine soda şişelerinin etiketlerini yapıştırdı. İşi-ni bitirdikten sonra o da Şakir'in yanına gitti.

Etiket değiştirme işinin tamamlandığını anla-yan Marmara Kazım:

“Şakir, biz de nevaleimize bakalım anadın mı?” dedi.

Şakir:

“Arkadaşlar, veresiye öldü, haberiniz olsun.” dedi.

Lüfer, cebindeki birkaç banknotu çıkardı:

“Ayıp salladın Şakir abimiz, arpamız var yani.” dedi.

Şakir:

“Arpan varsa yulaf ezmesi al, zayıflarsın gerçi senin zayıflamaya ihtiyacın yok ama her neyse.” dedi.

Marmara, Lüfer ve Şükrü birer araba alıp dol-durdular.

Lüfer:

“Şakir, istersen etiketlerin üzerine bakarak he-sabımızı yapalım. Paramızı takdim edelim.” dedi.

Marmara Kazım:

“Kucağındaki şişeleri gösterip ben yirmi beş şişe aldım. Tanesi 2 liradan 50 lira yapar. İki karton da cigara... 5'erden 10 lira.” dedi.

Şakir, gülerek masanın altından barkod okuy-cuyu çıkardı:

“Durun sayın arkadaşlar, kafamızı bu işle-ri yormayalım di mi, getirin aldıklarınızı.” dedi. Marmara, Lüfer ve Şükrü çaresizce birbirlerine bakiştılar. İster istemez aldıklarını banda koyma-ya başladılar. Barkod işini hiç hesap etmemişlerdi. Tüm ürünler geçtikten sonra Şakir, bakışlarını ek-randaki numaralara çevirdi:

“Ne yazıyor?”

Marmara ve Lüfer de kafalarını ekrandan tarafa çevirdiler. 2100 lira yazıyordu.

Lüfer:

“Şu baştaki 2 galiba.” dedi.

Marmara Kazım:

“Sonraki de 0 galiba.” dedi.

Şakir, o meşhur gülüşünün ardından:

“Aman canım 20 lira verin yeter.” dedi.

Marmara, Lüfer ve Şükrü bu defa büyük bir şaş-kınlıkla birbirlerinin yüzüne baktılar.

Marmara Kazım:

“Biraz az oldu sanki Şakir.” dedi.

Şakir, o meşhur gülüşünün ardından:

“İtibarım yeter.” dedi.

❖ Sabahattin Karadaş

Eğri Tutan Oku Atar

Terazinin çift kefesi
Doğru gram kilo tartar
Mahşerde hesap verecek
Eğri tutan oku atar

Cenk meydanı şehit gazi
Doğru tartar hak terazi
Siner siperde Niyazi
İhanetle vatan satar

Kâinatı yazan kâtip
Emriyle öğretir Habip
Olmaz ki deliden tabip
Şeker deyip hapı yutar

Hakkakul'um kızmam sana
Çok zamandır çattın bana
Dosttan iftira vatana
Tımarhane deli tutar.

❖ Osman Tekerci

Göbeğim

Bulduğunu yedi yedi yasıldı
Bugün dünden iyi diye kasıldı
Bedenimde bebek gibi asıldı
Damak tadı sezer oldu göbeğim.

Nere gitsem sağa sola takılır
Bebek gibi özen ile bakılır
Yan uzansam bir yanıma yıkılır
Bebek gibi uyur oldu göbeğim

Uzanınca torba gibi yayılır
Gece gündüz sarhoş olur bayılır
İki somun yiyiversem ayılır
Bolca ekmek bekler oldu göbeğim.

Kaşım eğsem torba gibi basılır
Yolda gezsem kasım kasım kasılır
Ne bu desem hemen surat asılır
Övülmeyi bekler oldu göbeğim.

Yıllar yılı yük demeden çekerim
Ne diyeyim can canayız bakarım
Koşar zıplar yağ diyerek yakarım
Gölgeleri saklar oldu göbeğim.

Ne dersen de göbek bize yakışır
Çarşı pazar ora bura tokuşur
Diyet etsen kıziverir çıkışır
Düğün düğün gezer oldu göbeğim.

❖ Mehmet Osmanoğlu

Kaçak Dövüş (Raunt 2)

Bilirsin ses görünmez ben seni istiyorum
Kanlı canlı karşımda, dimdik ve titremeden
Kulak ver iyi dinle bak sana ne diyorum
Bir hamlede sererim ilk sözünü demeden

Merhamet damarımı fazla zorlamayasın
Usta musta dinlemem alırım fiyakanı
Sen ki bir dağ başında alnı çıplak kayasın
Ne vakit birleştirdin bilmem iki yakanı

Yolumuz kesişmedi, sanrı tanımaz beni
Zenit saat gibiyim uzak bana hastalık
E hadi kabul ettim çırak olarak seni
İyi izle ve öğren nasıl olur ustalık

Senet sepet ciroyla işim olmaz bilesin
Hamiline yazarım şiirimi doğrudan
Temmuz sıcağı çarpmış cılız geliyor sesin
Bir dağın arkasından yahut dipsiz kuyudan

Ben kelimelerimi ummanlardan seçerim
İndiririm gürz gibi söz manyağı olursun
Senin iç denizini bir yudumda içerim
Balık gibi sıçrayıp karada boğulursun

Kirlenmek güzel derler sen oyuna devam et
Bu gözler ne efeler gördü sen gibi neler
Bembeyaz gömleğini çamura yatıp kirlet
Nasılsa temizliyor OMO ile anneler

Sataştım evet ama hele bir sor ki niye
Döş cebimde gül gibi taşıyorum dostluğu
Cevabını çabuk yaz bekleyemem seneye
Yoksa yine alırım bu meydanda soluğu

Bir beden büyük gelir sana bu fırtınalar
Sandal mandal kurtarmaz kendine bir gemi bul
Bismeleni çek evet o tedbiri tamamlar
Başın dara düşerse sen yine de beni bul

❖ Ercan Sağlam

Kaçak Dövüş (Raunt 2)

Sana fırsat tanıyıp elinden tutmadıysam
Hakkın var arada bir çıkıntılık etmeye
Seni sevdiğim için bırakıp gitmediysem
Hâlâ beni ne diye çabalarsın ütmeye?

Usta olan ortaya bırakır imgeleri
İmge işini bilir ha onu merak etme
Ne diye adam ettin pespaye simgeleri?
Bu soruma cevap ver, sırtını dönüp gitme

Alnını karışlarım söze başlar başlamaz
Kalemimin ucundan sadece şiir damlar
Attığın ok zehirli ama bana işlemez
Benim kelimelerden kurulu bir kalem var

Şıarmak benim işim usta ol sen de şımar
Sor Atmaca ustaya. De ki: Usta olan kim?
Daha ne bekliyorsun az mı yediğin şamar?
İflah olmaz şairim; suflem, üzümlü kekim

Hadi inadı bırak, gel ustana biat et
Bak sonra boğulursun ağır söz dibe çöker
Neden çiğnemektesin; tat verir mi bayat et?
Kulağına gitmesin, duymasın Şahan Çoker

Sözlerinden bir ürkme kokusu alıyorum
Çünkü biliyorsun ki benimle yarışmak zor
Seni tescil etmedim; hayretle doluyorum
Kurduğun cümlelerden hep çıraklık akıyor

Yavuz Dinç sayılır daha da dinç olacak
Vurur ama dövmeyi ben gibi beceremez
Ses ustadan gelseydi kaçardım köşe bucak
Beni sevip saymayan muradına eremez

Azizim; mahalleye daha yeni taşındın
Ev sahibi sabırla beklemiş yerleşmeni
Ben fikrimi söyledim üzgünüm sen kaşındın
Hortumunu topladım kapattım tek çeşmeni

Dal diye uzattığın zeytin mi önce bir bak
Bütün çalı çırpyı dal deyip yutturmuşsun
Benden hiç kaçır mı, Osmanoğlu ne ayak!
Ustayım ben diyerek bir türkü tutturmuşsun

Bundan sonra sana hiç çiçek atmayacağım
Bakalım bundan sonra gülüverecek misin?
Gülü verdin diyelim; kabul etmeyeceğim
O kızaran gülleri bensiz derecek misin?

Salman Kapanoğlu

Tekerin Havası-Sebze Duası-İnsanlıktan Çıkmak-TV'de İlk

Tekerin Havası

İstanbul'da bir ay kadar kalmıştık. Maraş'ı da ailecek çok özlemiştik. Nihayet İstanbul'dan çıkmış, Maraş'a doğru süratle yol alıyorduk. Bolu'ya yaklaşıncaya molada tekerin havasının eksik olduğunu söylediler.

Petroldeki görevliye:

"Tekerlere bir hava vurur musunuz?" dedim.

"Abi hava, su yan tarafta. Orda istediğin gibi vur." dedi.

O zamana kadar, tekerlere hep görevliler hava vurmuştu. Bu defa mecburen ben vurdum. Çok da zor değilmiş dedim, kendi kendime. Hava vurduktan sonra, araba adeta zıplayarak gidiyor.

Eşim:

"Salman bu araba normal değil, zıplayarak gidiyor."

Büyük kızım:

"Baba, annem haklı, bu araba resmen zıplıyor."

Diğer çocuklar:

"Babacığım gerçekten araba normal değil, araba zıplıyor."

"Canım Maraş'a dönüyoruz diye araba da seviniyor, hoplaya zıplaya gidiyor işte."

Ben de artık işin ciddiyetini fark ettim, mecburen bir petrole çektim, görevli tekerlerin havasını kontrol ettikten sonra:

"Abi sizin 33 vurmanız lazımken 46 vurmuşsunuz."

"Maraş'ın plakası 46 ya! Ondandır herhalde." dedim.

"Abi siz iyi ki Siirtli değilsiniz! Yoksa 56 vururdunuz." demesin mi?

Sebze Duası

Bağbatçımıza, cuma günü bağa sebze fideleri dikmesini söylemişim. Diktiği günün gecesi öyle bir soğuk oldu ki bütün sebzeler, soğuktan don çalmıştı. Bağ komşumuz, cumartesi günü bağa gittiklerinde bizim bahçedeki fidelerin tamamına soğuk vurduğunu görmüş, bize telefon ederek haber vermişti. Ben cumartesi günü pazara giderek sebzelerin meyveye durmuş tüplü olanlarından aldım. Domatesin üzerinde nohut kadar domates, patlıcanların üstünde minicik patlıcanlar vardı.

Pazar günü, sabah erkenden sebzeleri diktim. Ben sebzelerin arasında gezerken komşu hanımefendi beni gördü, ben onu görür görmez sırtımı döndüm.

Elimi dua eder gibi kaldırıp bir şeyler okur gibi yapıp sebzelere üfledim. Bu okuyup üfleme devam ederken, komşu hanım, sebzelerin üzerinde meyveciklerini görünce:

"Sen ne yapıyorsun?"

"Sebze duası okuyorum." dedim.

"Sebze duası mı?"

"Evet, Müftülükten aldım."

Sözümü keserek:

"O duadan bize de okur musun?"

"Okumak için, bizimki gibi sebzelerinizin donması lazım." dedim.

Elini kaldırarak dua etmeye başladı:

"İnşallah bu gece bizimki de donar." dedi.

İnsanlıktan Çıkmak

Elbette espri yapmak, arkadaşlarla şakalaşmak güzeldir. Espri bir hikmet ve ibret olmalı. Dinleyenler bir ders almalı. Bunun dışında hakarete varan dokunmalar olursa, yapmaktan çok yıkar. Bir gün patavatsızın biri, duramadı bana laf attı:

"Salman, sen bana bakıyorsun ya, inan kendimi tren zannediyorum!"

Tabii, kaşınmak isteyen kaşımak lazım, cevabı yapıştırdım.

"İnsanlıktan çıktuktan sonra ha tren olmuşsun, ha öküz ne fark eder?"

TV'de İlk

Hayat, güzelliklerle dolu. İnsan bakmasını bilmeli. Güzellikleri görememek bakanın kusurunu gösterir. Erdem, en olmanın içinde oluru, en çirkinin içinde güzeli görebilmektir.

Evde film seyrediyoruz. Heyecanlı bir film. Vahşi tabiatta geçen bu filmde, uçurumlar, kalyonlar, yarılar, heybetli bir coğrafya.

Kızım:

"Babacığım, kamera şu açıdan çekseydi." gibi eleştirel yorumlar yapıyor.

"Filme ver kendini." dedim.

Kızım ısrar edince:

"Kızım televizyonun sağ alt köşesine baksana. TV'de ilk yazıyor." dedim.

"Ne demek bu?"

"Kızım, ilk olduğu için böyle, birkaç defa daha gösterirlerse, bu eksiklikler gider." dedim.

Hasan Basri Meses

Diş Kirası

Karşılığı vardır her bir emeğin
Tadı eksik kalır etsiz yemeğin
Şiir karın doyurur mu demeyin
Kaz bekledik tavuk yolan olmadı

Kitaplar havada kuş olup uçtu
Kim dokundu kimi yaprağın açtı
Herkes yalancıktan tebessüm saçtı
Gözünün içiyle gülen olmadı.

Berberken avam ile havası
Mihmandara geldi Kilis tavası
Şuara bekledi barak havası
Bir hüküm çıkmadı çalan olmadı.

Karanlıkta yüklemelik kaçığı
Zulamıza saklamadık bıçağı
Bizim için bekletmedik uçağı
Biz biz'i yitirdik bulan olmadı.

Diş kirası iki ellilik düştü
Biri bana biri Mortaş'a düştü
Başımıza cin fikirler üşüştü
Şaka olsun dedik yalan olmadı.

İhtiyaç var hasenata hayıra
Arabayı sürdük yolda çayıra
Su verince kolay çıktı bayıra
Peşimizde ıslık çalan olmadı.

Her gün sayıp duruyoruz nefesi
Fatih bir budağa asmış kafesi
Hasan Basri ortalığa mesesi
Attı korktukları yılan olmadı.

Hacı Musa Tuncer (Azâbî)

N'oluyor Gardaş

N'oluyor gardaş n'oluyor?
Gözüme yaşlar doluyor
Dağ, taş, yaban çakal dolmuş
Gezdiğim yerde uluyor

Kimi daha ot yoluyor
Nefes nefese soluyor
Gece gündüz kara koyun
Yitik kuzuya meliyor

At binen yolun alıyor
Arayan dengin buluyor
Daha "ben öldüm" demeden
Namazımı el kılıyor

Şaşırdım aklım dalıyor
Yokluğun bağrım deliyor
Bir gün çıkıp gelin diye
Gözüm yollarda kalıyor

Bu düğünü kim çalıyor?
Kim oynayıp kim gülüyor?
Kına için giden seymen
At elinde boş geliyor

İnsan dünyadan yılıyor
Eleksiz onun eliyor
Yıllar önce Azâbî'nin
Öldüğünü kim biliyor?
Senden gayrı kim biliyor?